

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΩΡΟΥΑ

σταγόνες δροσεράς βροχής και την εμαλάζωναν. Ξυπνούσαν μέσα του μουσολομησινόμενες αναμνήσεις, που του έγέμιζαν με δάκρυα τα μάτια.

Κι' αυτός ήταν νέος, μιά φορά κι' αυτός είχε κάνει έρωτα. Είχε, όμως, κάποια μεγάλη ασάφεια στο μυαλό του, δεν έννοιασε να προσολληθή αποφασιστικά σ' ένα μέρος κι' έτσι το ειδικό εδατοματούσε πάντα τη στιγμή που έπροσέτο να κοιμηθεί σ' ένα δωμάτιο του γαμιού...

Α, αν τ' ήθελε, θα μπορούσε κι' αυτός όπως και άλλος, να πάρη γυναίκα του ένα κορίτσι τόν άγροτον, με γερά μοιάσια και μεγάλη καρδιά. Τώρα θα είχε σάτι διζό ίσως κι' έγγονα.—καθε δυνατή εύτυχία μ'

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο γέρο - μεροκαματιάρης έπήγε κι' έπεσε στην άζη του αυλακού. Με τ' πόδια μέσα στο αυλάκι, στηρίζοντας τή ράχη του στον τοίχο της άλλης ενός άγροτι-κοσπιτιού, άφησε να ξεσπάση βραδιά ή ανατολή του.

Τα πόδια του είχαν γεμίσει αίματα και τού ήταν αδύνατο να προχωρήση περισσότερο. "Η λείνα του έθέρριζε τ' στομάχι, όλο του τ' όωμα ήταν κατατασιασμένο απ' τήν κομάρια που φέρνον τ' αγρατεία.

Έκεινο τ' βράδυ, αλήθεια, δεν είχε τ' θάρρος να προχωρήση περισσότερο. Και όμως έπρεπε, αν δεν ήθελε να φορήση τής λείνας, να βρη δουλειά, διάφορο ποιά, φθάνει να ξεσφάριζε τ' καρβέλι και τόν ύνο του."

Α, πόσες μέρες όμοιες μ' εκείνη, πόσες μέρες δυστυχίας και πόνος δεν είχε γνωρίσει έως τότε!

Άλλοτε έδοίκανε στο ένα χωριό, άλλοτε στο άλλο, έκανε τις χειρότερες και τις βρομερότερες καλύτε δουλειές ο καιμένος ο Φρανσουά, ο έπιλεγόμενος Μουρωτός κι' έτσι έπερνούσε ο καιρός του χρόνια διόκληρα τώρα. Έπί τέλους, όμως, έγγε, "Από εΐδημος που ήταν άλλοτε, είχε γίνει τώρα δύστροπος, παράξενος, γκρινιάρης, όλο έμουρμούριζε. Γι' αυτό τόν λέγαν και μοιρομηνί..."

Δεν τόν έδεχον τ'ώρα τόσο εύκολα για έργατι, όπως άλλοτε. Τού γύριζαν τή ράχη, όταν έβλεπαν τ'ο κοζάνιο απ' τ'ο ποτό πρόσωπό του και τα λερωμένα γένεια του.

Κι' όμως ο Φρανσουά είχε άλλοτε εμπιστοσύνη στη ζωή, διάφορους εντελώς για τήν ελπίαν. "Ω, άδερφέ, όλα διορθώνονται και ή μέρες κλοτών γοργά ή μιά πίσω απ' τήν άλλη, αυτό ήταν τ' σύνθημα του. Αυτά, όμως, έπέρασαν σιγά-σιγά. Κι' ο μάτριμα-Φρανσουά ο Μουρωτός, που δεν είχε κόμει ποτέ του τήν παραμικρή σκέψη, καθόταν τώρα και συλλογιζότανε τι παράξενος πού εινε ο κόσμος, αφού και ή γυναίκα άζομα τού έβλεπαν τήν πόρτα κατόμω-τρα στη φτώχεια του και τ' ασήκια επί τέλους τόν έγαγίγαν και θά τόν έδιόγαναν αλίπειτα αν δεν είχε μιά του τ'ο ζοντρό του τ'ο ραβδί.

Και τ'ο βράδυ έκεινο ο, ένεινο τ'ο βράδυ, ίσως γιατί πεινούσε και ήταν υπερβολικά κουρασμένος, ίσως άζομα γιατί φουούσε άγορς βορριάς που έπάγωνε τ' πάντα τ'ο γούνο του, υπέρθερα τρομερά κι' αισθανόταν μεγαλύτερη τήν ξανάτληση..."

Λίγο άζομα κι' αυτός ο αιώνας περιπλανώμενος θά έγίχτανε τήν αλονίαν ανάπαυση, θά ποθούσε να κοιμηθή γλυκα-γλυκά, μέσα σ' τέσσερα σανίδια κάτω από ένα πρόκιο και γλότης!..

Μ' αυτή τή σκέψη έκλεισε τ'α μάτια του και ξάπλωσε χέρια και πόδια σαν να ήθελε, μ' απολαύση τήν ξεκοιραστική στάση έκεινον που δεν πλανιόντανε πιά στους δρόμους.

Τή στιγμή, όμως, που τόν είχε απορροφήσει ο ύτελα ή όνειροπόλησή του, έφτασε σ' αυτά του ένας κρότος βηματόν πίσω απ' τόν τοίχο και δυό φωνές άγνωστες, δυό φωνές γεραίες και γεραίες έρωτα, άρχισαν να άκούγονται ή μιά κατόπι ή τήν άλλη."

— Μου φαίνεται πως δεν ελα χίσει ως τήν ημέρα που σ' έγνωσια άγάπη μου! Άπό τή στιγμή, όπως πού σ' ήσουν ο ήμος και ή άνοιξίς μου, συ ή τελλή χαρά μου, τ'ο μυρωμένο λουλουδι τής αγάπης μου!

— Κι' έγω φίλε μου, τ'α ίδια άκριβώς αισθάνομαι. Γιατί να μη σ' έγνωρίζα προητέρα!

— Και τί σημαίνει αυτό; Έδώ εμαι έγω τώρα, για να σ' αγαπώ δυό φορές περισσότερο, Λουκιανή!

— Φρανσουά μου, σ' αγαπώ κι' έγω!

Ο Μουρωτός άνοιξε τ'α μάτια του κι' άνασπώθηκε άλαφιασμένος.

Οι δυό νέοι που μιλούσαν έτσι πίσω απ' τόν τοίχο, ήσαν βέβαιο πως δεν τούς άκουγε κανένας. Βέβαιοι για τή μόνησή τους, άφησαν άφελέστατα να ξεχειλίση ή έρωτιάκη καρδιά τους.

Ο άνέσπιος και άνέρωστος γέρος, όμως, αισθάνθηκε έξαφνικά μεγάλη άναστάσιση με τ'α λόγια έκεινα. Τ'α λόγια τόν έρωτευμένον έλεφταν στη γερασμένη καρδιά του σαν εύεργετικές

του, παιδιά δικά του, άλλα λόγια!

— Και ποτέ θά κάνομμε τ'ο γάμο μας, Λουκιανή; Έμφύθισε και τ'ο άγνωστο παληγάρι πίσω απ' τόν τοίχο.

— Όσο θέλεις πετό γοήγορα, Φρανσουά!

Λουκιανή!

Ο Μουρωτός είχε γνωρίσει κι' αυτός μιά φορά κάποια Λουκιανή, και Φρανσουά τόν έλεγαν κι' ένεινον!

Κ' έτσι τού φάνηκε πως ξαναούσε τ'α νεύατα του. Έβλεπε τόν έαυτο του να κρατά ή τ'α χέρια ένα κορίτσι, να ασήβη κοντά της, ν' άναζητή στα μάτια της μιν όμοιοτητα και στα χείλη της ένα λικταριστό φιλι τής αγάπης.

Πίσω από τόν τοίχο, τή στιγμή εκείνη, ένας ήχος φιλιού άκούσθηκε μέσα στη σιγαλιά, σαν ήχο τραγούδι, τόσο συγχαρητικό, ώστε ο γέρο-μεροκαματιάρης τήμασε και φώναξε:

— Να πάη ή όσρη, να πάη, μπρος τελλιάθρια, αλήθεια!

Τ'ο έρωτικό ζευγαράκι χωρίς άλλο ξαναιάσθηκε απ' τή φωνή αυτή και έφυγε, γιατί άκούσθηκαν βήματα βιαστικά. Ο Μουρωτός τότε σημάχθηκε όρθιος, φορούθηκε τ'ο διαζίκι του και τράβηξε και τ'ο δρόμο του, προς τ'α έμπρός, όλο προς τ'α έμαρός.

Τώρα, όμως, μιά θεία χαρά είχε γεμίσει όλη του τήν ύαχνη. Καθε πιαρά είχε χυθεί, μπρος στην έρω-τιανή άνάμνηση. Αισθάνοταν πάλι τόν έαυτο τόν γερό, γεμάτο θάρρος, άδιόφορο στα βήματα τής ζωής. Και κάποιον-κάποιον ένο προχωρούσε έφερον τή γλότησα του στα χείλια του, λέξ και χιτρώδες να ξαναβρη έτσι τήν υπέροχη γλότη ένος παληού έρωτικού φιλιού...

Πιέρ Νωρούα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Μιά από τις τελετές που έσηνιθίζοντο πολύ, στον Μεσαίωνα, ήταν και τ'ο «Προσκώνημα τής Σαρακοστής». Τήν έρωχή εκείνη, ή καθολικιστική ήσαν άσπλη-ρότατοι στο ζήτημα τής τρησώσεως τόν τύπον τής σαρκωστικιανής ηηστέιας. Ο ιστορικός Μπαρτάμ, διηγεί-ται, σχετικώς, τ'εξής ανέκδοτο:

Σ'ε μιά μικρή πόλη της μεσημβρινής Γαλλίας, μιά νέα κορη, μετά τ'ο «Προσκώνημα τής Σαρακοστής» τ'ο όποιον είχε παρακολουθήσει ξυπόλητη εις ένδειξιν ταπεινότητος, έγνώρισε τόν σπάτι της σ' άρχισε να τρώη, μαζί με τόν φίλο της...ψητό άρνι και χοιρομέρι! Τ'ο ψητό όμως ήταν φαίνεται, τόσο φρεσκοψημένο, ώστε ή μυρωδιά τόν έφθασε έως τόν δρόμο. Οι θεροζό-λητοι διαβάτες, σκανδαλισθέντες άνεργησαν στο σπάτι της, όπου και τήν έβρισαν συμποσιάζονταν και παρα-βαίνονταν τήν σαρκωστικιανή ηηστέιαν.

Έξανέντες τότε, τήν συνέβησαν για τήν ανάγκη-σαν προς τρησιάν της, να περιέλθη όποιος τούς δρό-μους τής πόλεως, με τ'ο ψητό στον όμο και τ'ο χοι-ρομέρι κρημασμένο απ' τ'ο λαμό!

Κάποτε πάλιν έρώτησαν τόν Έρσάμο, γιατί, ένώ ήταν τόσο θησάζος, δεν ένίστασε κατά τήν Σαρακοστή; — Άπλούστατα, απήτησεν αυτός: γιατί ή ψυχή μου μιν εννε ...καθολική, τ'ο στομάχι μου όμως δυστυχώς εννε...διαμαρτυρό-μενον!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δεν θά εixa καλή ιδέα για τόν άνθρωπο που τ'ο πρώτο του πάθος δεν θάταν ή άγάπη, Buffon

Η φίλια, όπος τ'ο κρασί, μπορεί να πη κανείς πως γίνεται καλλίτερη όσο παληώνει.

Εκεινος που περιμένει να γίνη ο φίλος του τέλειος για να τόν αγαπήση, θα περιμένη πιθανώς τ'όσον πολύ καιρο, ώστε ή φίλη θα χείρη έν τ'ω μεταξύ, Dumas

